

Arrest

nr. 170 456 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DEVOLDERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 7 november 1972 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. U groeide op in de wijk el Riyad te Bagdad. U ging tot het derde middelbaar naar school en ging vervolgens als mechanicien aan de slag in de Sorja wijk. U heeft uw verplichte legerdienst van 1990 tot 1994 gedaan in Asuweira, gelegen tussen Bagdad en Kut. U was bewaker van het centrum waar de gesneuvelde soldaten binnengebracht werden. U bent na een jaar gedeserteerd. U kreeg amnestie en moest terugkeren naar dezelfde plaats om de resterende tijd van uw legerdienst te vervullen. U huwde in 2002 met F.(...) H.(...) R.(...) en u heeft twee kinderen. In 2007, ten tijde van het sektarisch geweld, kwam u niet meer buiten. U had deze voorzorgsmaatregel genomen uit vrees voor het Medhi-leger en om geen problemen te krijgen omwille

van uw soennitische naam, O.(...). Op 27 juni 2015 zat u samen met een paar vrienden op café toen u leden van Asaeb ahl el Haqq slecht hoorde praten over wijlen Omar, Aisha en Othman. U kon het niet verdragen en er ontstond een woordenwisseling tussen u en de leden van Aseab Ahl el Haqq. U klaagde de wanpraktijken van de groepering aan en beledigde de groepering alsook hun verantwoordelijke Qais el Ghazali. De woordenwisseling escaleerde tot een handgemeen. Een van hen trok een pistool en schoot in de lucht. U vluchtte weg naar het huis van uw neef. De leden van Asaeb Ahl el Haqq gingen u zoeken bij uw thuis. Vervolgens kwam er nog een legereenheid naar uw huis en doorzochten ze uw woning naar wapens. U moest zich aan het politiebureau melden. U deed dit niet en vloog de volgende dag naar Erbil. Op 1 juli 2015 verliet u Irak op illegale wijze naar Turkije. U stak de zee over naar Griekenland en reisde verder over land tot in België waar u op 20 juli 2015 aankwam. U vroeg op 22 juli 2015 asiel aan. Na uw vertrek uit Irak was men nog steeds op zoek naar u. Uw belagers wachtten uw dochter op aan de school. Ze vroegen uw dochter in te stappen om haar van de school naar huis te brengen. Uw dochter weigerde dit en vluchtte terug naar de school. De politie kwam ter plaatste en zei tegen de zogenaamde chauffeur dat hij moest vertrekken. Na een tijdje zijn er mensen bij uw moeder aan de deur geweest op zoek naar u. Op 28 augustus 2015 zijn uw vrouw, uw kinderen, uw zus en haar kinderen als ook uw broer naar Erbil vertrokken. Enkel uw moeder is achtergebleven in het huis te Bagdad.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer : de originele identiteitskaarten van uzelf, uw vrouw en uw twee dochters, uw origineel nationaliteitsbewijs, een originele verzendingsnota van DHL, een originele woonkaart, een originele voedselrantsoenkaart, een originele verkiezingskaart, een gelegaliseerde kopie van uw huwelijksakte, twee geboorteaktes op naam van uw dochters, een overlijdensakte op naam van uw vader, kopieën van de identiteitskaarten van uw moeder, uw zus en uw twee broers en kopieën van telkens twee pagina's uit de paspoorten van uzelf, uw echtgenote en uw twee kinderen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen hecht immers geen geloof aan de door u geschetste gebeurtenissen.

Zo dient allereerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanleiding van het probleem niet consistent zijn. Zo zegt u enerzijds op Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat u en uw vrienden slecht over Asaeb Ahl el Haqq spraken en dat dit tot een woordenwisseling leidde terwijl u op het CGVS beweert dat de leden van Asaeb Ahl el Haqq slecht over belangrijke soennitische historische figuren spraken en u hier op reageerde waarna het escaleerde (zie vragenlijst DVZ, CGVS p.18). Verder blijkt uit het gehoor op DVZ dat u enkel bedreigd werd terwijl het op het CGVS op een heus gevecht uitdraaide met op de koop toe het lossen van schoten in de lucht. U werd bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had wat betreft het verslag opgemaakt door DVZ. U had geen opmerkingen over wat de tolk voorlas, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.3). Dat u geen kanttekening gemaakt heeft bij de twee toch verschillende versies van de feiten, doet verbazen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dit terzijde, ook volgende bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dat u rustig met uw vrienden op café zat toen u mensen hoorde praten over wijlen Omar, Othman en Aisha, belangrijke figuren in de soennitische Islam (CGVS p.18). U heeft de mannen terecht gewezen. Vervolgens bent u tegen die mannen beginnen schreeuwen en u heeft hun leider uitgescholden (CGVS p.18). Dit is niet geloofwaardig. U wist dat de mannen leden waren van Asaeb Ahl el Haqq (CGVS p.18). U had hen aan hun uiterlijk herkend, zo zegt u. U beschrijft leden van de militie als volgt : " Je kan niet weten of het mensen of dieren waren, gevaarlijke dieren. Het zijn geen mensen, je kan hen geen vragen stellen. Je ziet direct dat het kannibalen zijn. Iedereen is bang van hen (CGVS p.5)." Verder wist u te vertellen dat de leden van Asaeb Ahl el Haqq als doel hebben de soennieten lastig te vallen, mensen te ontvoeren en te vermoorden (CGVS p.16). Dat u met deze kennis in het achterhoofd de militieleiden zomaar zou zijn beginnen uitschelden is niet geloofwaardig. Uw eerdere beschrijving indachtig werd u gevraagd of u niet stilstond bij de gevolgen indien u die mensen zou aanvallen. Merkwaardig genoeg repliceerde u hier dat men niet altijd moet nadenken over de gevolgen (CGVS p. 19). Dit klemmt niet alleen met uw eerdere bewering over hetgeen u wist aangaande de manier van handelen van de militieleiden maar staat staat bovendien in schril contrast met de manier waarop u de situatie in 2007 benaderde. In 2007 voelde u zich dusdanig onveilig dat u niet meer buiten uw huis durfde te komen uit angst vermoord te worden door de sjiitische militie Jaish el Mahdi (JAM). U probeerde angstvallig

problemen te vermijden (CGVS p.17). In tegenstelling hiermee gaat u in 2015 leden van Asaeb Ahl el Haqq de huid volschelden (CGVS p.17, p.16). U geconfronteerd met deze ommezwaai, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet nadacht op dat moment. U had immers Iraaks bloed en u kon het niet verdragen dat er iemand slecht over de soennieten sprak (CGVS p.19, p.20). Uw argumentatie kan niet overtuigen. Gezien de voorzichtigheid die u in 2007 aan de dag legde en alles in het werk stelde om problemen te vermijden – u kwam gewoonweg niet meer buiten – is het vreemd dat u een paar jaar later niet eens nadenkt over de eventuele consequenties van uw daden en de leden van Asaeb ahl el Haqq zonder meer de huid gaat volschelden. Uw reactie mag des te meer verbazen temeer daar u op voorhand blijkbaar heel goed wist wat een dergelijke uitbarsting voor u kon betekenen. U verklaarde dat elke persoon die een slecht woord over Asaeb Ahl el Haqq spreekt, gearresteerd wordt en dat het met hem gedaan is (CGVS p.20). U gevraagd waarom u dat dan doet, stelde u dat het een foutje was van uwentwege (CGS p.20). Na de confrontatie ging u niet naar huis, maar bracht u de nacht bij uw neef door. Daar bleef het niet bij. U besliste onmiddellijk om het land te verlaten. U schatte het risico op een foute afloop immers zeer hoog in moest u nog langer in Irak blijven. U dacht dus wel degelijk na over de gevolgen van uw handelingen. U verklaarde dat u ervan overtuigd was dat Asaeb Ahl el Haqq u zeker niet met rust zou laten en dat ze u zouden vermoorden (CGVS p.21). U gevraagd wat u wilde bereiken met uw interventie, stelde dat u niet wilde dat men slecht sprak over Abu Bakr, Aisha en Omar (CGVS p.19). Gezien de achtergrondkennis waar u over beschikte en uw inschatting van de potentiële gevolgen is het niet geloofwaardig dat u de leden van Asaeb Ahl el Haqq zomaar zou hebben uitgescholden toen u hen op cafe hoorde praten

U verliet vervolgens de dag na het incident reeds het land. U stelde dat u niet kon wachten om te zien hoe de situatie zou evolueren en u wees erop dat het onmogelijk is dat de situatie zou verbeteren. Naar uw mening zullen uw belagers u niet met rust laten en zullen ze u vermoorden. U had dit reeds vroeger vernomen, zo stelde (CGVS p. 20 en 21). Het mag dan wel ten zeerste verbazen dat u geen enkel voorbeeld kon aanhalen van een concreet feit dat u aan Asaeb Ahl el Haqq kon toeschrijven. U noch één van uw vrienden of kennissen had ooit een probleem met hen gehad (CGVS p.18). U had gehoord dat ze mensen ontvoeren en vermoorden en losgeld vragen van gezinnen, zo stelde u. In het licht van voorgaande en rekening houdende met uw drastische beslissing alles en iedereen reeds de dag na het incident achter te laten en uw land te ontvluchten, mag het dan wel eens te meer verbazen dat uw familieleden gewoon thuis bleven wonen. Er kan toch worden verondersteld dat u ook uw familieleden in veiligheid zou willen brengen indien uw verklaringen betreffende uw problemen met Asaeb Ahl el Haqq en uw vrees door hen te worden gedood, de waarheid bevatten. De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de feiten die u inriep, wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw verklaringen over de feiten die zich na uw vertrek nog zouden hebben voorgedaan. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers weinig precies. U wist niet wanneer uw dochter op school werd opgezocht. Bovendien is het slechts een vermoeden dat het over de leden van Asaeb Ahl el Haqq ging. Uw dochter werd gewoon gevraagd in de wagen stappen om haar naar huis te brengen. Uw dochter deed dit niet en ging terug naar school (CGVS p.4, p.16). Meer informatie kon u niet meedelen. U kon deze gebeurtenis ook niet staven aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs, nochtans kwam er een politie-interventie aan te pas, zo stelde u (CGVS p. 4). Dat u voorts ook na uw vertrek nog thuis zou zijn gezocht door Asaeb Ahl el Haqq, kan u evenmin aannemelijk maken. Gezien de geloofwaardigheid van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het cafe op de helling staan, kan immers ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich hierna zouden hebben voorgedaan. Los van voorgaande, uit uw verklaringen blijkt voorts dat u enkel het vermoeden heeft dat u door leden van Asaeb Ahl el Haqq thuis werd gezocht . U heeft immers geen idee wie langskwam en ook uw moeder kende hen niet. Er werd ook niet verduidelijkt waarom ze u zochten (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn louter hypothetisch en worden evenmin gesteund door enig tastbaar begin van bewijs.

Verder kan er nog een kanttekening gemaakt worden in verband met uw verklaringen over uw vlucht uit Bagdad. U verklaarde dat u enkel met een kopie van uw paspoort met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil reisde (CGVS p.15, p.16). Dit is niet geloofwaardig. Zoals uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt, worden ontheemden die de Koerdische Autonome Regio (KAR) willen binnenreizen aan een strenge veiligheidscontrole onderworpen door de Koerdische veiligheidsdienst Assayish. Het beschikken over de juiste documentatie is een vereiste om de KAR binnen gelaten te worden. De beschikbare informatie toont voorts dat de situatie voor soennitische Arabieren aanzienlijk gecompliceerder is. Dat u, een soennitische Arabier, aldus louter in het bezit van een kopie van uw paspoort, de KAR zou zijn binnengereisd, is in het licht van voorgaande volstrekt ongeloofwaardig. Voorgaande, in combinatie met de vaststelling dat u uw paspoort niet voorlegt, doet vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw reis, i.c. moment van vertrek, aanwezigheid van een geldig visum, ... , verborgen wenst te houden, en dit houdt mede een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid. U kan overigens ook

geen overtuigende verklaring geven voor het ontbreken van uw paspoort. Uw paspoort zou nog in Irak liggen. Op de vraag of uw paspoort alsnog kon laten opsturen vanuit Irak, u heeft immers een vriend die u verschillende documenten vanuit Irak opstuurde, antwoordde u dat u geen problemen wilde veroorzaken. U veronderstelde immers dat, wanneer uw vriend om het leven zou komen bij een bomaanslag en hij uw paspoort in zijn bezit zou hebben, hij als medeplichtige beschouwd zou worden. Dat dit geen steek houdt, hoeft geen betoog (CGVS p.9). U verklaarde voorts dat u het paspoort geen nuttig document achtte in uw asielprocedure. U stelde uiteindelijk voor het document alsnog binnen te brengen, doch tot op heden heeft u dit document niet voorgelegd noch enige verduidelijking gegeven voor uw nalatigheid of onvermogen dienaangaande.

Op basis van bovenstaande analyse kan er geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren zoals bedoeld wordt in de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door u ingeroepen asielmotieven. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de kopie van de pagina's uit uw paspoort, de woonstkaart en voedselrantsoenkaart, uw kieskaart en huwelijksakte hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens, uw burgerlijke stand en uw herkomst, allemaal gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitskaarten van uw echtgenote en uw dochters alsook de geboorteaktes van de dochter hebben dan weer louter betrekking op de persoonsgegevens van uw familieleden. Ook deze elementen worden niet betwist. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande de identiteitskaarten van uw moeder, broers en zus. De overlijdensakte van uw vader bevestigt enkel dat uw vader overleden is. Uw vader overleed echter in 1999 aan hartaanval. Deze gebeurtenis wordt ook niet in vraag gesteld maar houdt geen enkel verband met de redenen waarom u in 2015 uw land van herkomst zou hebben verlaten. De verzendingsnota van DHL toont tot slot louter aan dat u post ontving vanuit Irak, niets meer en niets minder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda

in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de rechtspleging

2.1. De Raad merkt op dat onderhavig verzoekschrift het volgende opschrift bevat:

*“VERZOEKSCHRIFT TOT NIETIGVERKLARING
met verzoek tot kosteloze rechtspleging”*

De Raad stelt tevens vast dat onderhavig verzoekschrift verderop als volgt stelt:

“De verzoekende partij wenst een beroep tot nietigverklaring en schorsing te richten tegen de beslissing van de verwerende partij van 5 februari 2016 (...) waarbij aan verzoeker noch statuut van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend.”

Voor zover verzoeker de schorsing en/of nietigverklaring van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vraagt, moet worden gewezen op het volgende.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° en artikel 57/6/3 van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen alsmede voor de beslissing die toepassing maakt van artikel 52, § 2, 3° tot 5°, § 3, 3°, § 4, 3° of van artikel 57/10 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing *in casu* betreft een beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 februari 2016. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld en er zal enkel tot vernietiging worden overgegaan in de gevallen dat er aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor

haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

3.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en dit omwille van de hierna volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen hecht immers geen geloof aan de door u geschetste gebeurtenissen.

Zo dient allereerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de aanleiding van het probleem niet consistent zijn. Zo zegt u enerzijds op Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) dat u en uw vrienden slecht over Asaeb Ahl el Haqq spraken en dat dit tot een woordenwisseling leidde terwijl u op het CGVS beweert dat de leden van Asaeb Ahl el Haqq slecht over belangrijke soennitische historische figuren spraken en u hier op reageerde waarna het escaleerde (zie vragenlijst DVZ, CGVS p.18). Verder blijkt uit het gehoor op DVZ dat u enkel bedreigd werd terwijl het op het CGVS op een heus gevecht uitdraaide met op de koop toe het lossen van schoten in de lucht. U werd bij aanvang van het gehoor op het CGVS gevraagd of u opmerkingen had wat betreft het verslag opgemaakt door DVZ. U had geen opmerkingen over wat de tolk voorlas, zo blijkt uit uw verklaringen (CGVS p.3). Dat u geen kanttekening gemaakt heeft bij de twee toch verschillende versies van de feiten, doet verbazen en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dit terzijde, ook volgende bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas. U verklaarde dat u rustig met uw vrienden op café zat toen u mensen hoorde praten over wijlen Omar, Othman en Aisha, belangrijke figuren in de soennitische Islam (CGVS p.18). U heeft de mannen terecht gewezen. Vervolgens bent u tegen die mannen beginnen schreeuwen en u heeft hun leider uitgescholden (CGVS p. [15],18). Dit is niet geloofwaardig. U wist dat de mannen leden waren van Asaeb Ahl el Haqq (CGVS p.18). U had hen aan hun uiterlijk herkend, zo zegt u. U beschrijft leden van de militie als volgt : " Je kan niet weten of het mensen of dieren waren, gevaarlijke dieren. Het zijn geen mensen, je kan hen geen vragen stellen. Je ziet direct dat het kannibalen zijn. Iedereen is bang van hen (CGVS p.5)." Verder wist u te vertellen dat de leden van Asaeb Ahl el Haqq als doel hebben de soennieten lastig te vallen, mensen te ontvoeren en te vermoorden (CGVS p.16). Dat u met deze kennis in het achterhoofd de militieleden zomaar zou zijn beginnen uitschelden is niet geloofwaardig. Uw eerdere beschrijving indachtig werd u gevraagd of u niet stilstond bij de gevolgen indien u die mensen zou aanvallen. Merkwaardig genoeg repliceerde u hier dat men niet altijd moet nadenken over de gevolgen (CGVS p. 19). Dit klemmt niet alleen met uw eerdere bewering over hetgeen u wist aangaande de manier van handelen van de militieleden maar staat staat bovendien in schril contrast met de manier waarop u de situatie in 2007 benaderde. In 2007 voelde u zich dusdanig onveilig dat u niet meer buiten uw huis durfde te komen uit angst vermoord te worden door de sjiiitische militie Jaish el Mahdi (JAM). U probeerde angstvallig problemen te vermijden (CGVS p.17). In tegenstelling hiermee gaat u in 2015 leden van Asaeb Ahl el Haqq de huid volschelden (CGVS p.17, p.16). U geconfronteerd met deze ommezwaai, kwam u niet verder dan te stellen dat u niet nadacht op dat moment. U had immers Iraaks bloed en u kon het niet verdragen dat er iemand slecht over de soennieten sprak (CGVS p.19, p.20). Uw argumentatie kan niet overtuigen. Gezien de voorzichtigheid die u in 2007 aan de dag legde en alles in het werk stelde om problemen te vermijden – u kwam gewoonweg niet meer buiten - is het vreemd dat u een paar jaar later niet eens nadenkt over de eventuele consequenties van uw daden en de leden van Asaeb ahl el Haqq zonder meer de huid gaat volschelden. Uw reactie mag des te meer verbazen temeer daar u op voorhand blijkbaar heel goed wist wat een dergelijke uitbarsting voor u kon betekenen. U verklaarde dat elke persoon die een slecht woord over Asaeb Ahl el Haqq spreekt, gearresteerd wordt en dat het met hem gedaan is (CGVS p. [19], 20). U gevraagd waarom u dat dan doet, stelde u dat het een foutje was van uwentwege (CGS p.20). Na de confrontatie ging u niet naar huis, maar bracht u de

nacht bij uw neef door. Daar bleef het niet bij. U besliste onmiddellijk om het land te verlaten. U schatte het risico op een foute afloop immers zeer hoog in moest u nog langer in Irak blijven. U dacht dus wel degelijk na over de gevolgen van uw handelingen. U verklaarde dat u ervan overtuigd was dat Asaeb Ahl el Haqq u zeker niet met rust zou laten en dat ze u zouden vermoorden (CGVS p.21). U gevraagd wat u wilde bereiken met uw interventie, stelde dat u niet wilde dat men slecht sprak over Abu Bakr, Aisha en Omar (CGVS p.19). Gezien de achtergrondkennis waar u over beschikte en uw inschatting van de potentiële gevolgen is het niet geloofwaardig dat u de leden van Asaeb Ahl el Haqq zomaar zou hebben uitgescholden toen u hen op cafe hoorde praten

U verliet vervolgens de dag na het incident reeds het land. U stelde dat u niet kon wachten om te zien hoe de situatie zou evolueren en u wees erop dat het onmogelijk is dat de situatie zou verbeteren. Naar uw mening zullen uw belagers u niet met rust laten en zullen ze u vermoorden. U had dit reeds vroeger vernomen, zo stelde (CGVS p. 20 en 21). Het mag dan wel ten zeerste verbazen dat u geen enkel voorbeeld kon aanhalen van een concreet feit dat u aan Asaeb Ahl el Haqq kon toeschrijven. U noch één van uw vrienden of kennissen had ooit een probleem met hen gehad (CGVS p.18). U had gehoord dat ze mensen ontvoeren en vermoorden en losgeld vragen van gezinnen, zo stelde u. In het licht van voorgaande en rekening houdende met uw drastische beslissing alles en iedereen reeds de dag na het incident achter te laten en uw land te ontvluchten, mag het dan wel eens te meer verbazen dat uw familieleden gewoon thuis bleven wonen. Er kan toch worden verondersteld dat u ook uw familieleden in veiligheid zou willen brengen indien uw verklaringen betreffende uw problemen met Asaeb Ahl el Haqq en uw vrees door hen te worden gedood, de waarheid bevatten. De geloofwaardigheid, minstens de ernst van de feiten die u inriep, wordt voorts nog bijkomend ondermijnd door uw verklaringen over de feiten die zich na uw vertrek nog zouden hebben voorgedaan. Uw verklaringen dienaangaande zijn immers weinig precies. U wist niet wanneer uw dochter op school werd opgezocht. Bovendien is het slechts een vermoeden dat het over de leden van Asaeb Ahl el Haqq ging. Uw dochter werd gewoon gevraagd in de wagen stappen om haar naar huis te brengen. Uw dochter deed dit niet en ging terug naar school (CGVS p.4, p.16). Meer informatie kon u niet meedelen. U kon deze gebeurtenis ook niet staven aan de hand van enig tastbaar begin van bewijs, nochtans kwam er een politie-interventie aan te pas, zo stelde u (CGVS p. 4). Dat u voorts ook na uw vertrek nog thuis zou zijn gezocht door Asaeb Ahl el Haqq, kan u evenmin aannemelijk maken. Gezien de geloofwaardigheid van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het cafe op de helling staan, kan immers ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich hierna zouden hebben voorgedaan. Los van voorgaande, uit uw verklaringen blijkt voorts dat u enkel het vermoeden heeft dat u door leden van Asaeb Ahl el Haqq thuis werd gezocht. U heeft immers geen idee wie langskwam en ook uw moeder kende hen niet. Er werd ook niet verduidelijkt waarom ze u zochten (CGVS p. 5). Uw verklaringen zijn louter hypothetisch en worden evenmin gesteund door enig tastbaar begin van bewijs.

Verder kan er nog een kanttekening gemaakt worden in verband met uw verklaringen over uw vlucht uit Bagdad. U verklaarde dat u enkel met een kopie van uw paspoort met het vliegtuig van Bagdad naar Erbil reisde (CGVS p.15, p.16). Dit is niet geloofwaardig. Zoals uit de beschikbare informatie, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt, worden ontheemden die de Koerdische Autonome Regio (KAR) willen binnenreizen aan een strenge veiligheidscontrole onderworpen door de Koerdische veiligheidsdienst Assayish. Het beschikken over de juiste documentatie is een vereiste om de KAR binnen gelaten te worden. De beschikbare informatie toont voorts dat de situatie voor soennitische Arabieren aanzienlijk gecompliceerder is. Dat u, een soennitische Arabier, aldus louter in het bezit van een kopie van uw paspoort, de KAR zou zijn binnengereisd, is in het licht van voorgaande volstrekt ongeloofwaardig. Voorgaande, in combinatie met de vaststelling dat u uw paspoort niet voorlegt, doet vermoeden dat u bepaalde informatie aangaande uw reis, i.c. moment van vertrek, aanwezigheid van een geldig visum, ... , verborgen wenst te houden, en dit houdt mede een negatieve indicatie in voor uw gehele geloofwaardigheid. U kan overigens ook geen overtuigende verklaring geven voor het ontbreken van uw paspoort. Uw paspoort zou nog in Irak liggen. Op de vraag of uw paspoort alsnog kon laten opsturen vanuit Irak, u heeft immers een vriend die u verschillende documenten vanuit Irak opstuurde, antwoordde u dat u geen problemen wilde veroorzaken. U veronderstelde immers dat, wanneer uw vriend om het leven zou komen bij een bomaanslag en hij uw paspoort in zijn bezit zou hebben, hij als medeplichtige beschouwd zou worden. Dat dit geen steek houdt, hoeft geen betoog (CGVS p.9). U verklaarde voorts dat u het paspoort geen nuttig document achtte in uw asielprocedure. U stelde uiteindelijk voor het document alsnog binnen te brengen, doch tot op heden heeft u dit document niet voorgelegd noch enige verduidelijking gegeven voor uw nalatigheid of onvermogen dienaangaande.

Op basis van bovenstaande analyse kan er geconcludeerd worden dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging dient te koesteren zoals bedoeld wordt in de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten veranderen deze appreciatie niet daar ze geen ander licht werpen op de door u ingeroepen asielmotieven. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, de kopie van de pagina's uit uw paspoort, de woonstkaart en voedselrantsoenkaart, uw kieskaart en huwelijksakte hebben immers enkel betrekking op uw persoonsgegevens, uw burgerlijke stand en uw herkomst, allemaal gegevens die hier niet ter discussie staan. De identiteitskaarten van uw echtgenote en uw dochters alsook de geboorteaktes van de dochter hebben dan weer louter betrekking op de persoonsgegevens van uw familieleden. Ook deze elementen worden niet betwist. Hetzelfde kan worden opgemerkt aangaande de identiteitskaarten van uw moeder, broers en zus. De overlijdensakte van uw vader bevestigt enkel dat uw vader overleden is. Uw vader overleed echter in 1999 aan hartaanval. Deze gebeurtenis wordt ook niet in vraag gesteld maar houdt geen enkel verband met de redenen waarom u in 2015 uw land van herkomst zou hebben verlaten. De verzendingsnota van DHL toont tot slot louter aan dat u post ontving vanuit Irak, niets meer en niets minder. (...)"

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Verzoeker voert aan dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidelijk heeft uitgelegd waarom hij uit zijn land van oorsprong vluchtte en waarom hij er, zonder gevaar voor eigen leven, niet kon blijven. Hij stelt te vrezen voor zijn leven ten gevolge van de problemen die hij zou hebben met leden van Asa'ib Ahl al-Haq. Verzoeker geeft aan niet op de steun van zijn land van herkomst te kunnen rekenen, aangezien de overheid machteloos staat tegenover de leden van Asa'ib Ahl al-Haq. De Raad merkt op dat verzoeker zodoende teruggrijpt naar eerdere verklaringen maar de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt of verklaart. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon geen geloof hechten aan de door verzoeker geschetste problemen met leden van Asa'ib Ahl al-Haq en dit in het licht van verzoekers eigen verklaringen.

Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat er een discrepantie bestaat tussen de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken respectievelijk op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wenst verzoeker te benadrukken dat het eerste interview slechts een korte uiteenzetting omvatte van de hem overkomen feiten. Het feit dat er verschillen zijn tussen beide versies heeft volgens verzoeker enkel en alleen te maken met de hem toegemeten tijd om het interview af te leggen. Verzoeker geeft aan meer dan bereid te zijn om, in zoverre hieromtrent alsnog onduidelijkheid zou bestaan, alle details met de bevoegde diensten te overlopen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd om in het kort een overzicht te geven van alle feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5). Verzoeker toont niet aan dat het korte bestek van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem ervan weerhouden heeft tijdens dit interview te vermelden dat de woordenwisseling in het café uitdraaide op een heus gevecht waarbij ook schoten werden gelost, welk element onmiskenbaar belang vertoont voor de appreciatie van zijn vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade. De summiere aard van dit interview biedt hoe dan ook geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de concrete aanleiding van het conflict. Immers, waar verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij en zijn vrienden begonnen waren met Asa'ib Ahl al-Haq te blameren en zo een woordenwisseling ontketenden (stuk 10, vragenlijst, vraag 3.5), beweerde hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat leden van Asa'ib Ahl al-Haq kwaad spraken over belangrijke soennitische historische figuren en hij hierop reageerde waarna het escaleerde (stuk 4, gehoorverslag, p. 18). Waar verzoeker zich bereid verklaart alle details opnieuw te overlopen, dient hij erop attent te worden gemaakt dat eventuele toekomstige verklaringen louter *post factum* zouden zijn en niet bij machte om hogervermelde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen op te heffen.

Wat betreft zijn beledigingen aan het adres van de leden van Asa'ib Ahl al-Haq, wenst verzoeker te benadrukken dat hij enkel een inschattingsfout heeft gemaakt. Hij zou de gevolgen van de scheldpartij niet correct hebben ingeschat en derhalve nooit hebben verwacht dat de consequenties, zowel voor hem als voor zijn gezin, dermate verregaand zouden zijn. Uit het enkele feit dat hij reeds in 2007 problemen heeft gehad met Jaish al-Mahdi – en dus had moeten weten wat de consequenties konden zijn – kan volgens verzoeker niet worden afgeleid dat hij leugenachtige verklaringen heeft afgelegd. De

Raad wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze wordt gemotiveerd waarom het niet aannemelijk is dat hij de confrontatie met de leden van Asa'ib Ahl al-Haq zou hebben gezocht, meer bepaald in het licht van wat verzoeker reeds wist aangaande de manier van handelen van deze militieleden alsook de uiterste voorzichtigheid die hij in 2007 aan de dag legde om een confrontatie met leden van Jaish al-Mahdi te vermijden. Verzoekers betoogt als zou hij een inschattingsfout hebben gemaakt en nooit hebben verwacht dat de scheldpartij zou escaleren tot de problemen die hij voorhoudt, overtuigt derhalve niet.

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker weinig precieze verklaringen heeft afgelegd over de feiten die zich nog na zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden hebben voorgedaan, laat verzoeker gelden dat de feiten dermate veel indruk op hem hebben gemaakt dat hij zich thans niet alle details meer kan herinneren. Waar in de bestreden beslissing nog zou worden gesteld dat zijn vlucht voorbarig was, zou nu met absolute zekerheid kunnen worden gesteld dat het gevaar reëel is, aangezien ondertussen ook verzoekers vrouw en kinderen het land zouden hebben moeten verlaten met het oog op hun eigen veiligheid. Verzoekers familieleden zouden verschillende keren het doelwit zijn geweest van bedreigingen door leden van Asa'ib Ahl al-Haq, wat er onder meer toe zou hebben geleid dat hun woning in brand werd gestoken. De Raad wijst verzoeker erop dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij de asieliinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De loutere bewering dat verzoeker te sterk onder de indruk is van wat hij heeft meegemaakt om er zich nog alle details van te kunnen herinneren kan geen afbreuk doen aan voormelde medewerkingsplicht. Uit het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte stukken blijkt niet dat verzoeker ten gevolge van de voorgehouden problemen dermate is getraumatiseerd dat dit zijn vermogen om gedetailleerde verklaringen af te leggen aangaande de meest recente gebeurtenissen heeft aangetast. In tegenstelling tot wat verzoeker suggereert, wordt zijn vertrek in de bestreden beslissing niet voorbarig genoemd. Wel wordt de bedenking gemaakt dat verzoekers drastische beslissing om alles en iedereen een dag na het incident achter te laten en Irak te ontvluchten verbazing wekt in het licht van zijn onvermogen een concreet voorbeeld aan te halen van een concreet feit dat aan Asa'ib Ahl al-Haq kon worden toegeschreven alsook het gegeven dat zijn familieleden gewoon thuis bleven wonen. Dat nu ook verzoekers vrouw en kinderen ten gevolge van meerdere bedreigingen door leden van Asa'ib Ahl al-Haq Irak zijn moeten ontvluchten, is een element dat verzoeker op geen enkele wijze staft met enig begin van bewijs. Gezien de geloofwaardigheid van de feiten die zich zouden hebben voorgedaan in het café op de helling staat, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich hierna zouden hebben voorgedaan.

Waar verzoeker stelt dat hij op heden zijn paspoort kan voorleggen, nu dit intussen door zijn neef zou zijn bezorgd, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de stukken van het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat verzoeker zijn paspoort inmiddels heeft neergelegd.

3.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde de stad Bagdad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel

van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*" van 31 maart 2016) door de verwerende partij bijgebracht middels een aanvullende nota van 19 mei 2016, blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werden, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk.

Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Er dient evenwel te worden benadrukt dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld te worden er voor burgers in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij waaruit het getendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

3.7. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en teruggestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “*zodat zijn aanvraag verder uitgezocht kan worden*”. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF